

Kdo
žije
u
Podolské?

Lucie
Hlavinková

motto román

Kdo šije u Podolské?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková

Kdo šije u Podolské? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lucie
Hlavinková

Kdo
žije
u
Podolské?

Praha 2019

© Lucie Hlavinková, 2019

Cover photography © sub job, Claudia Paulussen, Picsfive,
Igor Sokolov (breeze), Pixel-Shot, donatas 1205, valkoinen, Seregam,
Jullius, Essi / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1646-4

ISBN e-knihy 978-80-267-1684-6 (1. zveřejnění, 2019)

*Knihu věnuji své babičce, Hanně Winklerové,
od které jsem se poprvé dozvěděla o salonu Hany Podolské
a o snaze Marty Gottwaldové vyrovnat se eleganci
Hany Benešové.*

Milena jednoho dne prostě zmizela.

Květa stála v jejím pronajatém pokojíku a cítila, jak jí po páteři šplhá chlad. Když se dostal až na šíji, napřimoval tu malé chloupky. Pak zamířil do hrdla a stáhl ho. Květa zamrkala a snažila se tenhle chlad setřást, aby se jí nedostal do očí a nezamlžil jí zrak zbytečnými slzami. To si nemůže dovolit, protože se v téhle mrňavé díře musí pečlivě rozhlédnout a všechno prohledat. Talentovaná, krásná Milena, její nejlepší kamarádka, nepřišla do práce už celý týden a nikdo v salonu nic neví. Lidé přece nemůžou zmizet jen tak, beze stopy, proboha! Nebo snad můžou?

Jistěže můžou. Taková je teď doba...

Bytné donesla balíček kávy, která se dala jen těžko sehnat, aby ji vůbec pustila dovnitř. Stará žena s protivným obličejem jí neodpověděla ani na jednu otázku týkající se Mileny a v očích měla strach. Nahlížela do chodby a po schodišti dolů, zkoumavě sjela po Květě očima, za nimiž se odehrávala bitva mezi opatrností a chamtivostí. Chamtivost zvítězila, hrábla po balíčku kávy a neochotně jí podala klíč.

„Nezvoňte už na mě. Hoďte ho do schránky. Vy jste ta kamarádka, že...“ *Té rajdy*, četla Květa jasně nevyřčený konec věty v očích bytné.

Ano, Milena tak mohla působit, zejména na pokrytecké a závistivé staré panny. Skříň má nabitou těmi nejkrásnějšími šaty s perfektním vypracováním a z dobrých látek, což je v příkrém rozporu s ubohostí jejího pronájmu. Jenomže tyhle šaty jí nekoupili žádní movití ctitelé, ušila si je sama, protože

byla jednou z nejlepších švadlen salonu Podolská. Tedy bývalého salonu Podolská.

A Milena byla svobodná duše, nespoutaná, prostořeká a drzá. Například se nikdy netajila tím, že chce mít vlastní módní salon. Jenomže jak by mohla mít vlastní salon v době, kdy všechno patří všem?

Proto se Květa bála.

A bylo jí stydno, že své kolegyni a kamarádce takhle nahlíží do soukromí, prohledává zásuvky a skřín v marné snaze objevit nějaký vzkaz nebo znamení, ale musí přece zjistit, co se s Milenou stalo!

V pronajatém pokojíku zůstaly všechny její věci, jak se zdá. Květa si nemohla být jistá, Milena nebyla zrovna pořádná, pár šatů bylo přehozených přes židli, na zemi leželo nějaké prádlo... Jako by se měla každou chvíli vrátit.

Květu rozbolely nohy, ale neodvážila se posadit. Ani nebylo kam, kamrlík byl maličký a plný věcí. Teď zírала na Mileniny punčochy namočené v umyvadle a přemýšlela. Dívka zmizela. Proč? Kdyby zmizela z vlastní vůle a podařilo se jí utéct za hranice do světa, kde si mohou lidé otevřít vlastní módní salony, tyhle nové punčochy by tu nechala? Možná ano, aby svedla případné pátrače ze stopy...

Ale co když nezmizela z vlastní vůle? Co když je zavřená ve vězení nebo v některém z pracovních táborů, protože ji někdo udal? Lidé jsou dnes zavření z těch nejmalichernějších příčin a Milena říkala, co si myslí, kdekoli a komukoli.

Anebo... Co když ji někdo... Květa polkla. Odstranil. Vykládala hrozně drzé vtipy o soudružce Gottwaldové, ale to snad přece...

Možná za jejím zmizením není nic politického, Milena měla hodně ctitelů. Kdoví, co jsou zač, byli to páskové, nevázaní mládenci. Říkalo se o nich, že jsou to rváči a kriminální živly... Co když jí některý z nich něco udělal?

Květa uviděla na polštáři řasu. Malá černá čárka na bílém

povlaku. Jako vykřičník. Pohnula s látkou a řasa se zkroutila, Milena je měla krásné, pěkně zatočené, takže teď už řasa nevypadala jako vykřičník, ale spíš jako otazník. Kde jsi, Mileno? Kam jsi zmizela? Co se s tebou stalo? Uvidím tě ještě někdy? Jak to mám tady bez tebe vydržet?

Teď už Květa slzy neudržela.

Milena jednoho dne prostě zmizela.

Červen 1947

„Všechno bude přece jenom jako dřív,“ pomyslela si Květa. „Jako před válkou...“ Pokrčila nos a upravila si brýle. Hedvábný žoržet jí protékal mezi prsty úplně stejně jako předtím, špatně se stříhal a vzpíral se stehování. Velká módní přehlídka v Mariánských Lázních se kvapem blížila a práce bylo až nad hlavu.

Snad se dostaví stejná atmosféra jako tenkrát před válkou? Bohaté dámy, ovívající se osobními pozvánkami, poposedávající na čalouněných židlích a nedbale přehazující kraj šatů z drahé látky přes nohu, elegantní parfémy, šampaňské...

Až na to, že tenhle hedvábný žoržet sehnala paní Podolská kdovíkde, protože na nákup textilního zboží stále platí oděvní lístky. A i ty nejbohatší dámy mají leda tak čerstvě podražené staré boty, protože nové v obchodech prostě nejsou.

Ale co bychom chtěli? Vždyť je sotva dva roky po válce! Všechno se teprve vrací do starých kolejí. Květa ale nepochybovala o tom, že to tak bude. Po přehlídce se k nim do salonu nahrnou zákaznice, vyhladovělé po novinkách a odhodlané zapomenout na válečné strádání. A tyto touhy přetvoří jejich salon do podoby překrásných šatů, kostýmů či plášťů, do kterých se ženy obléknou a vyrazí do ulic, aby hlásaly: „Nová doba je tu! Zapomeňte na vše zastaralé, okoukané, nemoderaní! Válka je pryč, směřujeme k lepším zítřkům...“

Květa vzdychla a ukousla zbytek nitě. Byl to zvyk, nad kterým paní Podolská vždy zdvíhala obočí. Konec nitě mají její švadleny uštíhnout nůžtičkami, a ne ukousnout jako veverky! Takové praktiky se přece nehodí do jednoho z nejluxusnějších módních salonů v Praze! A možná že teď už je jejich

prvenství nezpochybnitelné – salon paní Roubíčkové zanikl, poté co jeho majitelka zmizela v plynové komoře, Rosenbaum emigroval...

Ale co je takové ukousávání niti proti tomu, jaký slovník má ta nová švadlena! Taková holka jedna! Hubatá, drzá, s chraptivým hlasem skoro jako kluk. Jmenuje se Milena a je hubená. I když hubené jsou teď ty holky všechny, protože za války, kdy se měly proměnit z děvčátek v ženy, byly o vodové polévce a chleba si mazaly margarínem. Za války, pravda, nikdo nepřibíral. Květa se zamračila, když jí pohled zabloudil k jejímu pracovnímu stolu. Milena dostala ke zpracování ten šifon se sametovými květy! Nejdražší a nejvzácnější látku ze všech, co tu teď mají... Paní šéfová v ní musela mít plnou důvěru, když jí něco takového svěřila, protože metr téhle látky je bratru za půlku švadlenčina měsíčního platu.

„To je bašta,“ zavrčela Milena našťvaně a sehnula se pod stůl, kam jí sjel nastehovaný pravý rukáv. Drahá látka se chovala jako živé stříbro, klouzala a vzpírala se jakémukoli zpracování. Na těle ovšem vytvoří žádoucí efekt pohybu, něžně obalí kůži dámy a rafinovanými průsvity ji vystaví světu na odív. Za něco takového je potřeba si připlatit, samozřejmě...

„To je bašta,“ zopakovala Milena ironicky. „S tímhlectím se mazat! Ten rukáv vůbec nejde přiheftnout.“

Květa přemýšlela, jestli má vůbec něco odpovědět. Milenin způsob mluvy, oblékání, účes i chování, tohle všechno ji nutilo cítit se beznadějně stará, i když o tolik starší ve skutečnosti vůbec nebyla. Jenomže před válkou byla tahle žába ještě děcko, nepamatuje si osvětlené ulice, zářivé neony, dancingy plné elegantně oblečených mužů a žen, plno zábavy, svobodu... Všechno se vrací, samozřejmě, ale pomalu, hodně pomalu. Milenino dospívání ubíhalo ve znamení přešívání šatů, dřeváků, potravinových lístků a nočního zatemňování. Asi proto Květě připadala mladší asi tak o sto let, napůl dítě, a přitom cynická a hrubá.

Jenomže paní Podolská na ni držela, protože holka měla talent. Byla lepší než Květa, která sice byla precizní, pečlivá a spolehlivá, jenomže nikdy nevymyslela, že takto umístěný sámek nebo záševek by vytvořil zákaznici lepší postavu a elegantnější vzhled.

Zase je někdo lepší než Květa... Květa je dobrá, výborná, jistě, jinak by tu práci nedostala. Ale není vynikající.

Je docela hezká, lépe řečeno není ošklivá. Ale není ani krásná. To tedy zdaleka ne. Má brýle, ne úplně rovné zuby, velmi neurčitou barvu vlasů a nepříliš čistou pleť.

Milena je krásná a má navíc přesně to, co Květě chybí. Jiskru, sebedůvěru, vtip... Bývá obklopená houfem mládenců, klátivých pásků, kterým kolem hlavy v létě létají vosy, protože si vlasy tuží cukrovou vodou nebo pivem, aby získali kýžený vzhled. Každý večer jich na ni několik čekává před salonem, doprovázejí ji domů a lichotí jí. Bodejť by ne. Milena umí ušít ta jejich směšná károvaná saka tak, že kostky lícují na milimetr přesně, a ještě to zvládne s naprostým minimem látky, která je tak těžko k dostání. Ona sama si z nich utahuje, blahosklonně přijímá komplimenty a cigarety, ale důsledně žádnému z nich nedává přednost.

Květa vzdychla. Záviděla jí.

Jsou přece mnohem škaredější ženy než ona, ne? Tak proč pořád zůstává na ocet? Za chvíli z ní bude stará panna! Proč? Protože míří moc vysoko. Zamilovala se už před válkou do syna paní Podolské, do Viktora. To ovšem nebyla sama. Na tuhle partii měly políчено snad všechny jejich svobodné zákaznice i jejich matinky. A není divu, bratři Podolští byli hezcí, šarmantní a bohatí sportovci, vždy veselí, společenští, obklopení bandou přátel i nejrůznějších vyžírků, se kterými by si ovšem případná manželka už nějak poradila.

Květa zase vzdychla, pokolikáté už dnes? Viktor byl už před válkou zaměstnaný v salonu, takže ho vídávala každý den. Kvůli němu utrácela nehorázné peníze za kadeřnici, za růž

na rty, za střevíčky. Alespoň za šaty nemusela, ty si šila sama. Snažila se chodit bez těch pitomých brýlí, které jí dodávaly vizáž ošklivé knihovnice, aby si jí konečně všiml. Jenomže si jí všimla jen paní Podolská, protože vrážela do pracovních stolů ostatních švadlen a shazovala špendlíky a nitě, takže si musela brýle zase honem rychle nasadit.

A Viktor, krásný Viktor, zlatý hoch se šibalským úsměvem se oženil s kreslířkou Věrou! Drobnou blondýnkou, která doslova jen pár metrů od Květy rychlými črtami kladla na papír představy zákaznic a svoje vlastní.

Paní Podolské se nejdřív takové spojení příliš nelíbilo, ale nyní si Věru oblíbila a je jí vděčná za jedinou vnučku Zuzanku. Kdo ví, jestli se dočká dalších vnoučat? Viktor a Věra bývají buď dlouhé hodiny v salonu, nebo neméně dlouhé hodiny na golfovém hřišti v Klánovicích. A druhý syn Miloš?

„Na koho se obrátíme kvůli těm límcům z líšky na podzimní pláště?“ otevřela dveře paní šéfová a oslovila dílenského mistra. Květa neslyšela, co Kadlec odpověděl, ale píchlo ji u srdce, když slyšela smutek v hlase paní Podolské. „Vzpomínáte, jaké krásné kožešiny míval Miloš? Ach bože, už je to jedenáct let...“

Ano, starší syn zemřel po hrozném nemoci, slepý a ochrnutý, teprve šestadvacetiletý, krátce po své svatbě, před jedenácti lety. Květa se tenkrát bála, že zavřou, protože paní Podolská po jeho smrti na dlouhou dobu salon opustila a mezi zaměstnanci se dokonce šuškal, že si chce sáhnout na život.

Ted' paní šéfová prošla rychle mezi všemi stoly, u každého se zastavila, zkontrolovala šití, prohodila pár vět. Je přísná a nesmlouvavá, co se týká bezchybné práce, ale její povaha je přátelská a k zaměstnancům je skutečně milá.

Květa se narovнала, když si všimla, jak se paní Podolská mírně nahrbila, jakmile vyslovila Milošovo jméno. Musela si také promnout oči pod brýlemi, když viděla, že paní šéfová se nějak podezřele zaleskly. Starší z bratrů Podolských se jí také

líbil, možná byl i dokonce hezčí než Viktor, jenomže Miloš byl příliš jemný a hodný. Viktor měl a má v sobě něco... Něco rebelského, dokonce temného, štipec čehosi, o co se marně snaží ti směšní kluci, kteří se dvoří Mileně. Něco, z čeho se Květě doposud podlamovala kolena pokaždé, když ho viděla v salonu, jak rychlými, netrpělivými pohyby vytáčí číslo na telefonu a energicky vyřizuje všemožné objednávky, jak luskne prsty, když je někdo příliš pomalý. Tedy pomalý ve Viktorových očích. Je netrpělivý a náročný. Ví, co chce. Býval to zlatý hoch, teď je z něj muž, manžel a otec. Pro Květu je dostupný asi tak jako Mount Everest.

Paní šéfová je už skoro u jejího stolu! Květa si rychle poposunula brýle a začala vytahovat stěhovku.

„Pěkné!“ usmála se paní Podolská. „Jak dlouho ještě odhadujete?“

„Tak deset hodin, myslím,“ špitla Květa. „Potom začnu s tou podšívkou u modrého pláště.“

„Výborně, výborně. A co vy, Milenko?“ obrátila se ke Květině sousedce a znalecky obracela díly přepychové látky v ruce. „František si s tím stříháním dal obrovskou práci. Ty květy jsou velké, navyšuje to spotřebu látky, aby pěkně lícovaly... Je s tím potíž. Ale bude to překrásné, jeden z hlavních modelů. Proto ho máte na starosti vy, Milenko.“

Milena potěšeně poděkovala svým hrubým hlasem, vyptala se ještě na nějaké detaily a Květa vzdychla. Závidí Mileně, ale zároveň je prostě nemožné ji nemít ráda, i když by to do sebe nikdy neřekla. Nejdřív k ní byla nedůvěřivá, ale rychle roztála pod přívalem Mileniny veselé povahy a upřímnosti. Je krásná, ale jako by to o sobě nevěděla. Mluví, jak jí zobák narostl, neohlíží se na ničí jemnocit a především...

Milena je svobodná. Nikým a ničím se nenechá spoutat.

Červen 1948

Všechno mělo být jako dřív?

Nic není jako dřív...

Květa vsunula ruce do kapes pracovního pláště. Těžko uvěřit, že uplynul pouhý rok od té doby, kdy Milena ušila ty šifonové šaty se sametovými květy. Ihned po přehlídce si je zamluвила paní Kožíková, vysoká dáma původem z Ruska, kterou po dvaceti letech života v Praze po boku českého manžela prozrazoval jen nepatrný náznak přízvuku. Nikdy si je nevyzvedla.

Taková věc se dřív v žádném případě nestávala! Nevyzvednout si šaty? Paní Kožíková byla jejich zákaznice, z modelu byla nadšená, zaplatila zálohu, plánovala, kam v nich půjde... Když byly šaty upravené přesně na její míru, telefon nikdo nezvedal, poslíček se ode dveří jejich bytu vrátil s nepořízenou, na všechny dotazy lidé, kteří paní Kožíkovou znali, jen kroutili hlavou, mlčeli a spěšně zavírali dveře.

Paní Kožíková zmizela a pan Kožík byl prý o několik týdnů později nalezen v nějaké malé nemocnici na Moravě, v bezvědomí. Nikdo neví, jak se tam dostal.

Prý se takhle ztratilo více lidí původem z Ruska, a začali mizet hned po válce, jenomže se o tom nemluvílo.

Začala asi doba, kdy lidé mizí.

Nikdo nic nevěděl.

Nebo možná někdo něco věděl, protože už od začátku podzimu bylo téměř nemožné sehnat dražší látky. Obvyklí dodavatelé salonu Podolská se vymlouvali, nechtěli prodávat a z jejich hlasů byla cítit jakási nejistota a napětí. A ještě

jedna věc – Květa každé ráno chodila do práce kolem výlohy zlatnictví, kde nenápadně obhlížela vystavené snubní prsteny se smutným přesvědčením, že jí nikdy žádný patřit nebude. Ale už od září byl obchod téměř prázdný, ve výloze zůstaly jen sametové tácky a prodané byly i ty nejošklivější šperky. Vypukla snad zvláštní zlatá horečka?

Ti, kteří něco tušili, vykoupili zlato a nakřečkovali zásoby zboží v předtuše zlé změny, ale Květa, její okolí a také nikdo ze salonu neměli ani ponětí.

Květa musela otevřít okno, aby se trochu pohnul vzduch. Takové horko.

To v únoru pořádně mrzlo...

A všechno se změnilo.

Úplně všechno.

*Když jsme si v dílně pověsili
Gottwaldův obraz nad svůj stůl,
Jako by utajené síly,
Věřte si nebo nevěřte,
Se v každém náhle probudily.*
Otto Ježek

„Proč nejste za kasou?“

„Musím si odskočit,“ špitla paní Podolská. „Boženka mě na chvíli nahradí.“

„Už zase? Ale ať to netrvá,“ křiknul hrubě Procházka. „Jak koroptev, vid’...,“ zahuhlal si sám pro sebe. Bývalý příručí je teď pravým vládcem salonu Podolská, ne jako ustanovený národní správce Kadlec, který je příliš měkký a shovívavý. Procházka jakožto oddaný straník totiž zastupuje lid, který podnik převzal do svého vlastnictví. A lidu by se určitě nelíbilo, že stará majitelka, buržoustka a kdovíjaká reakcionář-

ka furt courá na hajzl. Ta bába může být ráda, že jí lid vůbec dovolil, aby tady pracovala jako prodavačka. Tedy lid jí to dovolil v osobě soudružky prezidentové, Marty Gottwaldové, která je nyní jejich nejlepší zákaznicí. Dá rozum, že soudružka Gottwaldová nyní reprezentuje stát, takže musí chodit náležitě oblečená, aby bylo vidět, že hospodářství vzkvétá a zakrátko si takové šaty budou moci dovolit všechny pracující ženy.

Procházka se rozhlédl kolem sebe. Navenek bylo všechno při starém, u šicích strojů se hrbily stejné ženské, stříhači stříhali, kresličky kreslily... Zákaznicím byla brána míra, vybíraly se látky ze vzorníků... Ale celý ten provoz nebude přinášet zisk jenom té bábě a jejímu synáčkovi, ale celé nové lidově-demokratické republice, všemu lidu, který tady Procházka tak hrdinně zastupuje.

Pravda, o zisku se moc mluvit nedá. Spíš naopak. Ale to jsou všechno jenom mouchy, to se poddá. Nikdo nemůže čekat zázraky, když hned po Vítězném únoru zůstala Věra Podolská v Anglii, kde zrovna pracovně pobývala, a její manžel Viktor utekl do Vídně, aby vyřídil všechny potřebné dokumenty a odjel za ní. No a Viktor měl na starosti export salonu a znal se osobně se všemi dodavateli i odběrateli, protože to byla všechno jedna sebranka kapitalistických vydřiduchů, co spolu dělali tyhle ty kšefty a vydělávali prachy.

On, Procházka, se ještě nezná se všemi novými soudruhy, kteří teď stanuli v čele všemožných podniků. Všichni se musí teprve zapracovat, to je jasné. Copak je možné stát se ze dne na den finančním ředitelem?

Těhle myšlenky se Procházka lekl. Strana říká, že její kádři se mohou stát ze dne na den řediteli, takže o tom nelze pochybovat. Však ono se to všechno usadí... Stará klientela se někam vytratila, ale pomalu se tvoří nová – manželky oněch nově dosazených soudruhů ředitelů, manželky vysokých funkcionářů... Ty také chtějí vypadat krásně, nosit nád-

herné šaty na míru... Jenomže ony ty šaty nosí ve jménu všeho pracujícího lidu, aby bylo jasno!

Paní Podolská vyšla z kabinky, sáhla po ručníku a koutkem oka zahlédla na zemi pod umyvadlem něco třpytivého. Přetržený řetízek! Některé z dívek tady musel spadnout na zem, ani si ho nevšimla. Shýbla se, aby jej zvedla, a píchlo ji u srdce. Byl to medailonek, takový, který dávají matky dcerám, když odcházejí z domu, aby je ochraňoval.

A co mohou dát pro ochranu babičky vnučkám? Ona sama dala Zuzance na nádraží řetízek s andělíčkem, když se s ní loučila před odjezdem za maminkou do Anglie. Jak kouzelně tenkrát na jaře holčička vypadala! Na rukou maličké bílé rukavičky, v roztomilém kufříku jen pár šatiček, aby to vypadalo, že jede na krátký výlet, že se za chvíli zase vrátí... Modistka jí zhotovila půvabný červený klobouček, takže připomínala Červenou karkulku. Jenomže tahle Karkulka se vydávala na opačnou cestu, od babičky k mamince, daleko od zlých vlků, kteří tady babičce ukradli všechno, na čem jí záleželo.

Paní Podolská položila řetízek na umyvadlo, protože si honem musela utřít oči. Bože, vždyť ta zabalená mýdla na policiče jsou ještě z ledna, z doby, kdy jí celý tenhle salon patřil, měla svou rodinu pohromadě a všechno bylo normální! Teď není normálního vůbec nic... Nebo copak je možné člověku sebrat něco, co sám založil, vypiplal usilovnou prací, s láskou a nadšením? Čemu dal svoje jméno?

A její rodina? Snacha zůstala v Anglii, po Únoru se rozhodla, že se zpátky nevrátí. Na jaře se Viktorovi podařilo dostat Zuzanku za maminkou, ilegálně a na poslední chvíli. Malá samozřejmě netušila, že vidí babičku naposledy, všechno muselo proběhnout v utajení. Paní Podolská se zadívala na svoji dlaň a promnula ji prsty. Tam naposledy cítila Zuzančinu malou ručičku v bílé rukavičce a vzpomínala na svého dávno zemřelého manžela. A Viktor je taky pryč. Utekl do

Vídně a tam nyní čeká, až budou vyřízené všechny dokumenty a on bude moci odjet za svou rodinou do Anglie.

Je sama.

Téměř sama, nesmí zapomínat na věrného přítele Arnošta, který jí provází životem už od dob manželovy smrti.

Ve svém vlastním salonu pracuje na podřadné pozici, jako nějaké děvče pro všechno!

A pohlédla do očí právě podstatě některých svých bývalých zaměstnanců...

Musela se honem vrátit za pult, Procházka bude mít určitě tisíc řečí. Ten člověk se ale vybarvil! Původně příručí se teď roztahuje v bývalé Viktorově kanceláři, všem poroučí, je hrubý a povýšený. Býval to šikovný prodavač, jenomže velkému obchodu nerozumí ani za mák!

Ještě pár dalších zaměstnanců si nějak nemohlo odpustit uštěpačné poznámky a pošklebování na adresu své bývalé zaměstnavatelky, ale většina se chovala slušně, s úctou, a nadále ji oslovovali „paní šéfová“, i kdyby měl Procházka z kůže vyletět....

Jako například Milena. Právě se nahrnula do dveří a hned úpěnlivě volala: „Paní šéfová, nenašla jste to? Ten můj...“

Celá šťastná popadla medailonek z umyvadla a široce se usmála.

„Našla jsem ho spadený v koutě, Milenko. Je přetržený.“

„Já vím,“ vyhrklo děvče. „Spojila jsem si ty dvě vočka nití, sešila jsem je, ale potvora nedrží.“

Paní Podolská se po dlouhé době zasmála. „Všechno se nití spravit nedá! Vy se jehlou a nití umíte jaksepatří ohánět, ale s tímhle běžte přece jenom radši ke zlatníkovi.“

„Ale vždyť to není ani zlatý, jenom pozlacený,“ mávla rukou Milena. „Kde by na to naši vzali?“

„I tak si to nechejte opravit, vaší mamince by bylo určitě líto, kdybyste o něj přišla.“

„A co vy, paní šéfová?“ ztišila Milena svůj obvykle halasný projev.

Ozvalo se spláchnutí a z poslední kabinky vylezla Květa. Oči obou žen se na ni upřely, vypadaly zaskočeně, nevěděly, že je tu na záchodech ještě někdo další. Paní Podolská Mileně už neodpověděla, jenom se na obě děvčata usmála a spěšně se vrátila za pult, protože bylo jasné, že Procházkovi bude beztak připadat, že se zdržela příliš dlouho.

Milena se snažila jedním ze špendlíků, které měla zapíchnuté na límci, roztáhnout očko na řetízkou a spojit ho s protilehlým, ale nedařilo se jí to.

Květa si pomalu myla ruce. „Vždycky jsem myslela, že máš ten přívěšek od nějakého mládence,“ prohodila, protože doufala, že konečně zavede řeč na tohle téma. Za poslední rok se událo tolik změn, ale jedna je pro ni samotnou přece jenom nejdůležitější, má totiž novou známost! Konečně!

Jestli byl předtím pro ni Viktor Podolský dostupný jako Mount Everest, tak teď už by mohl být rovnou na Měsíci. Emigroval, je za plotem, a tudíž se už nikdy nevrátí. Aťsi! Stejně to její vzdychání po něm nemělo žádnou budoucnost a teď se jí jevilo jako směšné.

To Josef je chlap z masa a kostí, pořádně udělaný, někdo by mohl říct, že i trošku obtloustlý, ale to bylo tím, že má sedavé zaměstnání. Je šoférem, a ne tak ledajakým. Vozí paní Gottwaldovou, a právě proto se s Květou seznámili, když si ukradla chvíli pro sebe s cigaretou v jednom z prvních teplých dubnových dní. Josef se k ní připojil, když čekal s vozem před salonem, až si paní Marta vybere tu pravou látku na kostým. Zvláštní, vybrala si zrovna tu samou látku i střih, který od nich měla paní Hana Benešová, jenom toho materiálu bylo potřeba asi třikrát tolik.

No a slovo dalo slovo, zašli si s Josefem do biografu, párkrát v neděli na procházku a teď už ho může hrdě nazývat svým mláďencem. Trošku starším mláďencem, pravda, ale ani ona